

www.jollibread.com

© 2014, Teresa Broseta

© 2014, Esperanza Martínez Molina

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-01-0

Depòsit legal: M-39.584-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: setembre de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Bruixots per un dia

Teresa Broseta

Il·lustracions d'Esperanza
Martínez Molina

jolibre

Que quede clar que el meu germà i jo ho vam fer sense voler. Per pura casualitat. Per una d'eixes casualitats que només passen una vegada cada mil milions d'anys, com a mínim... Ara que no em sent ningú, però, confessaré que ens ho passàrem bé. Moooolt bé. De fet, crec que va ser el dia més divertit de les nostres vides!

I això que tot havia començat de la pitjor manera...

Aquell divendres, la mare vingué a buscar-nos a l'acadèmia d'anglès amb els ulls rojos com si s'haguera unflat de plorar.

—Mare! Què tens? —vaig preocupar-me de seguida.

—Un refredat de mort, filla meua... —em contestà amb una veu que no semblava la seua.

Òscar, el meu germà, esclatà en rialles.

8 —Tens la veu del meu dinosaure robot!

Tu creus que eixa és manera de parlar-li a una mare que té un refredat de mort? És que Òscar, encara que ja ha fet els set anys, té menys trellat que vergonya, que ja és dir. Sort que jo, que ja estic a punt de fer-ne els nou, tinc perfectament controlat el meu paper de germana gran... Vaig fer el gest de ventar-li un carxot mentre li xiuxiuejava:

—Animal!

—Jo? Si és de veres... —es queixà Òscar. I, de seguida, afegí—: Mare, Cèlia m'ha insultat!

La mare, però, no tenia ganes de res que no fóra arribar a casa i deixar-se caure en el sofà com una pedra. Per això, en lloc de posar pau entre nosaltres com feia sempre, es limità a demanar:

—Afanyeu-vos, per favor, queestic més marejada que un allioli.

9

Òscar i jo, obedients, trotàrem al seu costat pels dos carrers que separaven l'acadèmia d'anglès de casa nostra. Pel camí, la mare ens donà un recital d'esternuts d'allò més graciós. Jo em vaig mossegar els llavis per no riure. Òscar, però, amollà una rialla que intentà dissimular balbotejant:

—Pobreta!

La mare, però, semblava de suro. Ni s'ofenia pel poc trellat d'Òscar, ni ens preguentava com havia anat el dia, ni s'inte-

ressava pels nostres progressos en classe d'anglès. Res de res.

Amb esternudar i mocar-se, ja en tenia prou i massa!

A casa, el termòmetre confirmà que la mare no estava en el seu millor moment:
10 tenia trenta-huit i mig de febre. Tremolosa,

em demanà que marcara el telèfon del doctor Fuster, el nostre metge de família. Mentre esperàvem que l'home poguera acostar-se a casa, la mare sospirà:

—Ja és mala sort! Havia de ser precisament aquest cap de setmana...

Òscar i jo creuàrem una mirada. O-
12 tres, era de veres! Era el pitjor cap de set-
mana possible perquè la mare estiguera
malalta... El pare estava de viatge a Ma-
drid, per assumptes de faena, i no tor-
naria a casa fins dimarts o dimecres. Els
iaios, per la seua part, estaven també pel
món. Els uns, de viatge a Benidorm amb
uns amics; els altres, de visita familiar a
Barcelona. No hi havia ningú per fer-se
càrrec de nosaltres mentre la mare lluita-
va amb el refredat!

—Estem més sols que la una... —mur-
murà Òscar, una mica preocupat.

—Que les quatre —vaig corregir, amb
un somriure. Com que el meu germà em
mirà sense entendre'm, vaig alçar quatre

dits, d'un en un—: Tu, jo, la mare... i el refredat!

Després de la visita del doctor Fuster, quedà clar que la mare estaria fora de combat tot el cap de setmana.

—Açò sembla més una grip que un refredat, xiqueta... —digué l'home, sacsejant el cap—. Et donaré un xarop i unes càpsules perquè t'abaixe la temperatura. I res més. Ja saps com es cura açò: des-cans, aigua, vitamina C... I paciència!

Quan el metge se n'anà, la mare ens mirà amb cara de llàstima:

—Ja ho heu sentit. Paciència! No serà un cap de setmana molt divertit...

Ni ella ni nosaltres podíem sospitar fins a quin punt s'equivocava!

La veritat és que la vesprada no va ser res de l'altre món. La mare se la passà

becant en el sofà i demanant-nos aigua cada dos per tres. Obeint les ordres del metge, en una paraula.

Nosaltres, aprofitant la seua falta de forces, ens unflàrem a vore dibuixos animats en la tele. Un dia és un dia!

Només ens tragué una mica de l'ensopiment la pizza que demanàrem per telèfon a l'hora de sopar. Com que la mare no tenia fam i només va ser capaç d'engolir-ne un trosset minúscul, Òscar i jo en menjàrem més del que ens cabia al cos. Tant, que ens entrà una son terrible amb els últims mossos...

Molt més d'hora que qualsevol altre divendres, els tres estàvem al llit com angelets.

En el cas de la mare, com un angelet mocós!